

LBRIS

We know
books

SAGA SOARELUI NEGRU

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

noaptea răului

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Sudul Angliei
Southampton
Noiembrie 1941

Linia orizontului se pierdea într-un cer de plumb. O perdea de ploaie se abătea asupra mării de argint. Buletinul meteo al Amiralității nu se înșelase: timpul rău venea întotdeauna din sud-vest. Din Franța. Nu era decât ora trei după-amiază, dar căpitania portului aprinsese farurile de siguranță. Vântul, deocamdată lejer, urma să se întetească din ce în ce mai mult.

În portul Southampton, cel mai important din sudul Angliei, după cel din Portsmouth, se desfășura o activitate intensă. Roiuri de vapoare de toate dimensiunile intrau și ieșeau din cele trei bazine principale. De la declanșarea războiului, cargourile și navele militare înlocuiseră legendarele pacheboturi transatlantice și vasele de lux. Fantoma *Titanicului* se stinsese definitiv. Nu se mai pleca în croazieră din Southampton, acum se pleca la război.

În cabina de comandă a vasului *Cornwallis*, căpitanul Killdare scruta baletul macaralelor de sub podul principal. Încărcarea ultimelor compartimente nu se terminase, nava ar fi trebuit să plece de mai bine de două ore. Ofițerul voia să

plece din estuar cât mai repede posibil și să ajungă la Insula Wight înaintea unui posibil raid al *Luftwaffe*. Dacă intensitatea bombardamentelor scăzuse de la sfârșitul lunii mai – Germania câștigase bătălia aerului grație escadrilelor sale de *Spitfire* –, germanii mai lansau din când în când atacuri asupra ținutelor strategice, militare sau civile. Southampton și Portsmouth continuau să-și primească porțiile lor de fier și de foc. Imobilizat în port, *Cornwallis* reprezenta o pradă prea ușoară pentru vulturii grasului de Goering³. Enervat din cauza întârzierii, Killdare a ridicat receptorul telefonului pentru a-l suna pe responsabilul de cală.

— Ce naiba fac docherii tăi, Matthew? Vrei să stăm toată noaptea aici?

— Încă un compartiment și am terminat, căpitane. S-a blocat brațul macaralei din cauza unui nenorocit de ulei sintetic.

— Da, acum dai vina pe ulei. Dar de ce nu un sabotaj al nemților, dacă tot veni vorba? Îți spun ce cred eu: chiar și în vremuri de război, docherilor nu le pasă.

Căpitanul Killdare a închis nervos. În orice caz, de o săptămână nu era în cea mai bună dispoziție. De la întâlnirea avută în birourile armatorului din centrul orașului, acolo unde, spre marea lui surpriză, directorul de operațiuni maritime al *Cunard Line* îi încredințase comanda vasului *Cornwallis*, o navă de croazieră de mic tonaj, cu destinația New York.

O navă de croazieră! Killdare ura astfel de vase.

Specialitatea lui înainte de război erau cargourile. Se bucura de o solidă reputație pe toate mărilor globului pentru

³ *Hermann Wilhelm Göring* – aviator militar german, comandantul aviației militare în Reich.

că ducea la destinație orice tip de marfă. Prețioasă ori nu. Armatorii se băteau să-l angajeze de când salvase un cargo eșuat în largul zonei Macao, în timp ce o parte din echipaj se și repezise să părăsească vasul.

Și iată-l acum nevoit să comande *Cornwallis*. Nici măcar un pachet de clasă A, de genul *Queen Mary*. *Cornwallis* trebuia să ducă în Statele Unite material de înaltă tehnologie. O nouă strategie pusă la punct de Statul Major. În timpul discuției din birouri, un ofițer al flotei din Atlantic a prezentat argumentele pentru alegere:

— Submarinele *U-Boot* vânează în formațiuni compacte în Atlantic, atacă toate convoaiele militare și cargourile mari. Torpilele sunt prea scumpe ca să le risipească pe nave de transport civil.

Ușa cabinei s-a deschis cu un scârțâit lugubru, iar în prag s-a ivit un bărbat înalt, îmbrăcat într-un impermeabil gri deschis, impecabil. În mână purta o pălărie de fetru moale. Killdare l-a întâmpinat cu o privire de gheață în loc de bun venit.

— Bună ziua, domnule căpitan. Sunt John Brown, i-a spus intrusul pe un ton ferm. Încântat să vă cunosc.

Marinarul s-a uitat cu neîncredere la domnul Brown. Fusese anunțat de venirea lui. Persoană sus pusă, după cum fusese prevenit la secretariatul firmei *Cunard*. Omul avea cam cincizeci de ani, chipul fin și alb, tipic pentru birocrații de la Londra ce roiesc prin ministere sau prin bănci. Se simțea de la o poștă că numele era un pseudonim. Părea genul de om care aduce numai bebele. Căpitanul a mormăit un *Bună ziua!* și a strâns mâna, mult mai fermă decât ar fi crezut.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă Killdare cu o voce cât mai ștearsă cu putință.

— În cât timp apreciați că vom pleca?

— Aș zice că în jumătate de oră.

— Perfect! Unul dintre subordonații mei va veni cu dumneavoastră în această călătorie. Puteți să aveți grijă să nu i se întâmple nimic?

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Vorbiți de bărbosul prost-crescut care pute a tabac, lipit de o valiză plumbuită, de la cabina 35 B? Va fi tratat cu tot respectul datorat rangului său de pasager al unei punți superioare, nici mai mult și nici mai puțin. Acum, dacă nu vă supărați, am o navă și trebuie să o pornesc în cursă. Voi transmite solicitarea dumneavoastră către secund. Vă doresc o zi frumoasă!

Marinarul s-a întors ca să pună capăt discuției și a început să inspecteze manometrele de pe tabloul de comandă. Au trecut mai multe secunde, dar ușa cabinei nu se mișcase.

— Căpitane, văd că nu ne înțelegem.

Killdare s-a întors, iar o legitimație militară îi juca în fața ochilor, cu poza domnului Brown pe ea. *Comandant James Malorley, divizia strategică, infanterie.*

— Vedeți că pasagerul, bărbosul prost-crescut, este adjunctul meu. Se află într-o misiune secretă de cea mai mare importanță pentru guvernul britanic. Ar fi de dorit să îi acordați toată atenția în timpul sejurului pe vaporul dumneavoastră. Vă rog să notați că folosesc condiționalul doar din politețe.

Killdare și-a îndreptat spatele. Făcuse patru ani în Marina Militară așa că, din reflex, stătea drept în fața unui superior.

— Îmi pare rău, domnule comandant, dar ar fi trebuit să vă prezentați mai devreme. Cu toate raidurile *friților* ăștia,

sunt un pic nervos. Cu cât voi pleca mai repede, cu atât îmi va fi mai bine.

— O rețea germană de spioni a fost destructurată săptămâna trecută la Portsmouth și mă tem de urechile prea ciulite. Am un plic să vă încredințez.

Comandantul Malorley i-a întins un plic de plastic galben cu ștampila cabinetului primului-ministru.

— Aici sunt instrucțiunile dumneavoastră. Le veți deschide când veți fi în larg. Veți vedea că vin de la cea mai înaltă autoritate. Să le citiți cu atenție. Tipul prost-crescut, căpitanul Andrew, vă va explica despre ce este vorba.

— Dacă misiunea este de o așa mare importanță, nu este periculos să amestecăm civili? Am vreo treizeci de pasageri la bord. Știu că suntem în război, dar să folosim victime inocente ca acoperire nu este prea... sportiv.

Malorley a zâmbit.

— Credeți că Hitler și banda lui sunt cu toții niște sportivi? Sentimentul vă onorează, dar nu vă faceți griji pentru pasageri, sunt cu toții profesioniști. Cunosc riscurile. De altfel, veți fi escortat de două submarine pe toată perioada traversării. Cât se poate de discret, vă asigur. Vă vor aștepta în afara portului.

O sirenă a sunat de două ori la postul de comandă. Semnalul că s-a terminat încărcarea, trimis de secund.

— Ah, văd că a sosit clipa plecării. Vă doresc succes! Comandantul l-a fixat mai multe secunde. Dacă v-aș spune că țineți în mâini soarta războiului, m-ați crede?

— Dacă mă uit la figura subordonatului dumneavoastră, aș miza solda mea pe un an pentru 100 contra 1. Dar în zilele noastre totul este posibil, de pildă să stai de vorbă cu un comandant în armată care-și zice *Domnul Brown* sau să vezi Europa dansând la ordinele unui tip cu mustață de Charlot.

Voi duce afurisita asta de marfă unde trebuie, chiar dacă ar trebui să traversez Marea Sargaselor și să-l înfrunt pe Neptun în persoană.

Comandantul l-a bătut pe umeri și a ieșit din postul de comandă ridicându-și gulerul impermeabilului. Temperatura scăzuse câteva grade.

Când a pus piciorul pe cheiul umed, sirena vasului *Cornwallis* a răsunat în port. Angajații portului în combinezoane galben-muștar detașau parâmele și le aruncau marinărilor ce mișunau pe punte.

Comandantul James Malorley, alias Domnul Brown, ofițer S.O.E., observa carcasa neagră a lui *Cornwallis* cum se îndepărta încet de chei. Ca o ironie, nava aleasă pentru a duce svastica sacră, prima din cele patru relicve care pleca de pe câmpul aliaților, purta numele comandantului armatelor engleze în timpul Războiului de Independență. Lordul Cornwallis, dușmanul declarat al lui George Washington.

Un miros puternic de păcură a îmbâcsit aerul, vasul se răsucea în jurul propriei axe ca să pună prova în direcția canalului. În adâncurile monstrului de fier, mașinile mormăiau în surdină.

Malorley a aruncat o ultimă privire în direcția vaporului, și-a pus pălăria de fetru pe cap, apoi s-a întors pe călcâie ca să ajungă la Căpitănie, unde îl așteptau mașina lui, un *Amilcar* și, în interior, Laure d'Estillac.

Nu voia să recunoască, dar era ușurat văzând că svastica a plecat de cealaltă parte a Atlanticului, la mii de kilometri. El și colegii din S.O.E. își riscaseră viețile ca să o smulgă din ghearele naziștilor. Iar unii chiar și le pierduseră.

Chipul lui Jane țâșni din adâncul conștiinței. Revedea iar și iar expresia mirată, aproape copilăroasă, a tinerei agente

atunci când a fost doborâtă de rafala unui soldat neamț. Părul ei blond se ondula sub lumina proiectoarelor vrăjmașe. Căzuse departe, undeva în sudul Franței, aproape de Pirinei. În pământ eretic, pe câmpul de la Montségur, unde populațiile catare fuseseră arse pe rug cu secole în urmă. Nu a putut face nimic să o salveze, fugind ca un laș pentru a pune la adăpost relieva.

Malorley păstra încă amintirea sărutului dat de ea în timpul fugii de la castel. Un sărut lung, ca și cum femeia cea curajoasă știa că va fi ultimul.

Picături mari cădeau pe chei. Tremura, așa că și-a strâns mai bine eșarfa în jurul gâtului. Era unul dintre acei solitari care renunțaseră la o viață normală. Nu trebuia să aibă soție, copii, nici măcar un câine. Nu trăia decât pentru a-și îndeplini misiunea. Nu a fost alegerea lui, dar destinul hotărâse când l-a aruncat în căutarea relicvelor. Presimțea că nu era decât o piesă pe tabla de șah. Un simplu pion sau o piesă de bază, nu avea nicio idee. Știa deja în schimb că alții înaintea lui, în alte timpuri, în alte civilizații, își topiseră și ei sufletul.

A grăbit pașii. Căpitănia se găsea la celălalt capăt al portului și nu voia să ajungă la mașină ud complet. Sunetul unei sirene s-a auzit deodată în port. Sângele lui Malorley a început să curgă mai repede prin vene iar mușchii picioarelor au acționat mecanic. De la începutul războiului, ca pentru majoritatea englezilor, reflexul a devenit instinctiv. A alergat de-a lungul cheiului. Nu era sirena unui vapor, ci aceea a apărării antiaeriene. Un strigăt care anunța întoarcerea vulturului german. Iar zborul lui crud era promisiune de sânge, de foc și de moarte.

Creta
Cnossos
Noiembrie 1941

Karl s-a trezit urlând. Și-a căutat imediat pistolul așezat lângă pat. Când l-a simțit în palmă, i s-au mai potolit bătăile inimii. Măcar nu mai auzea zumzăitul insuportabil ce-i lovea urechile de fiecare dată când se trezea în toiul nopții, cu gura uscată și respirația întretăiată. Frica. A trebuit să ajungă în Creta ca să resimtă senzația de nedescris. Frica de moarte, de noapte, de necunoscut. Nu știa nici măcar de ce anume îi era mai tare teamă. El, care nu mânuise altădată decât lopata și periuța pe șantierele arheologice, nu mai jura acum decât pe arma din mâinile sale. Apoi, mai era și setea. Permanentă. Chiar dacă era toamnă, căldura era insuportabilă în Creta. Mai ales noaptea. Și încă avea noroc pentru că locuia într-o casă din beton, una dintre locuințele rechiziționate de pe insulă, dar, pentru soldații culcați în corturi, somnul nu mai era, cel mai adesea, decât o amintire îndepărtată. Și activitățile erau afectate din acest motiv.

Anunțase de mai multe ori Berlinul ca să-i trimită întăriri – șantierul se dezvoltă fără încetare –, dar șeful său, colonelul Weistort fusese grav rănit în misiune. Pe urmă, în

Germania nimeni nu se mai interesa de Creta. Estul atrăgea acum toate privirile, de când milioane de soldați nemți s-au năpustit în asaltul asupra Rusiei. O mare de neoprit care va scufunda curând Moscova. Karl Häsner s-a ridicat scuturându-și capul. Politica nu-l interesa. Și cu atât mai puțin războiul. Cât despre naziști... în adâncul sufletului său îi disprețuia. El era un intelectual, nu avea nimic în comun cu exaltații care urlau pe stadioane, SS-iștii ce pocneau din călcâi în uniformele lor negre, și mai ales cu stârpitura aceasta cu mustață care striga ca un condamnat. Cum a putut Germania să cadă în mâinile lui? În timp ce mii de tineri nemți mureau pe frontul din Est, el mânuia delicat o periuță de dinți pe marginile unei amfore. În loc să se ducă în armată, se folosise de diploma sale pentru a fi înrolat în *Ahnenerbe*, institutul de cercetare al lui Himmler. Mai bine arheolog oficial decât un cadavru eliberat condiționat.

Karl a început să tremure.

A crezut că o să scape de moarte.

Acum era și mai rău.

Un singur lucru îi mai ușura spaima ce-l trezea în miezul nopții: studiul. Fostul proprietar amenajase o bibliotecă într-un spațiu cu ferestre la fel de strâmte ca deschiderile pentru arcuri din fortărețe. Cu siguranță pentru a se proteja de vântul de gheață al iernii sau de soarele ucigător de vară, dar pentru Karl camera devenise un sanctuar. Imediat ce intra acolo, se simțea în siguranță. Pereții plini de cărți și cuferele pline de artefacte, îi dădeau impresia unei lumi fără violențe și fără amenințări. Știa că nu era decât o iluzie, dar se agăța din răspuțeri de ea, chiar dacă își păstra tot timpul arma la îndemână. În fața ușii era o masă lungă din lemn unde Karl aduna cele mai prețioase obiecte găsite în timpul săpăturilor.

Echipa de arheologi de la *Ahnenerbe* sosise la situl Cnossos în luna iunie, când parașutiștii germani, în ciuda luptelor violente, nici nu apucaseră să securizeze toată insula. Istoricii s-au apucat imediat de treabă. Himmler fusese fascinat de legenda Minotaurului și a labirintului său, așa că ținea morțiș să i se găsească urma. Spre marea surpriză a lui Karl, nu manifestase niciun interes pentru celelalte comori arheologice ale Greciei. Voia doar rezultate exacte, și încă repede. Câteva săptămâni fuseseră de-ajuns pentru a face unele descoperiri excepționale. Piesele cele mai rare erau încă acolo. Ar fi trebuit să le trimită la Berlin, dar nu-i venea să se despartă de ele. Într-o lume în plin război, fragmentele de frescă unde se vedeau adolescenți înotând lângă delfini, statuetele din marmură ale unor zeițe cu sâni și cu încheieturile mâinilor pline de șerpi, toată această frumusețe, nemișcată și liniștită, îi devenise vitală.

Un obiect îl aștepta pe masă. De formă ovală, cu o margine foarte fin lucrată, ar fi trimis cu gândul la o oglindă de buzunar dacă nu ar fi fost lucrată complet din aur. Era pentru prima dată când echipa punea mâna pe un artefact din metalul prețios. Fusese găsit la colțul unui perete din cărămizi, pe un pat de cenușă, unde nu părea că fusese nici aruncat și nici pierdut, ci lăsat intenționat. Ca o ofrandă. Karl se uită la obiect în lumină. De câți ani nu mai văzuse lumina zilei? Cu siguranță de secole întregi și în ciuda acestui fapt părea abia ieșit din mâinile bijutierului. Karl a remarcat o gaură, făcută în mod delicat, pe marginea superioară. Cu siguranță pentru a lăsa un lanțșor să treacă. Era o bijuterie pe care o femeie să o fi scos de la gât pentru a o dărui zeilor sau un obiect de cult purtat în timpul ceremoniilor sacre? Karl a suflat. Sentimentul de apăsare avut de la trezire era pe cale să se atenueze. Frumusețea era mai puternică decât frica. Și totuși îl

neliniștea un semn, pentru că suprafața obiectului nu era pură. Bijutierul gravase acolo un simbol. Un simbol care invadea totul.

O svastică.

Karl o privea fascinat. Rezista tentației de a o mângâia cu degetul ca și cum se temea să nu se contamineze de puterea obscură venită din negura veacurilor. Nu mai contează! Häsner a dat din cap. Era arheolog, nu medium. Munca lui consta în a analiza și a interpreta. Nu să delireze. Îi era încă sete. Trebuia să coboare la bucătărie, să bea apă, apoi să încerce să adoarmă. Nu mai trebuia să lucreze în toiul nopții sau să vadă lucruri de nevăzut. Și totuși, rămânea nemișcat, înțepenit în fața simbolului care nu-i dădea pace. De ce simțise nevoia acest om, cu mii de ani în urmă, să graveze semnul cu atâta grijă? Ce semnificație avea? Îi arăta valoarea? Și totuși, cum ajunsese crucea să traverseze timpurile ca să iasă la iveală, din nou, tocmai în Germania lovită acum din toate părțile? Aceasta era adevărata întrebare. Karl avea un presentiment sinistru. Senzația funestă că simbolul uitat de atâtea secole nu fusese adus întâmplător la lumină. În timpul lungii sale perioade de întuneric profitase ca să adune energie, să se umple de putere și acum era gata să acționeze.

Karl și-a dus mâna la frunte. Avea febră. Altfel nici nu ar fi fost posibil să aibă idei atât de năstrușnice. A aruncat obiectul la locul lui cu un gest brusc, ca pentru a respinge un blestem. Mâine îl va trimite la Berlin. Himmler va fi încântat. Cea mai mică cruce cu laturi în unghi drept îl făcea să jubileze. Iar el, Karl, va termina cu toate delirurile, cu teama irațională.

Definitiv.

Poarta s-a deschis cu o lovitură de pumn care a răsunat până la etaj.

— *Herr Häsner!*